

Arrest

nr. 243 727 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 mei 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.04.2020 bij onze diensten werd ingediend door:

A. M., A. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Somalië

geboren te Kamsuma op 03.04.1990

adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.05.2020 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.1. Enig middel

Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet

Schending Materiële motiveringsverplichting, beginsel van behoorlijk bestuur

II.1.1. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat de standaard medische getuigschriften dd. 16 november 2016 en 28 november 2011 identiek zijn.

Bijgevolg volstaat het volgens de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

5°] in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan].

II.1.2. Het standaard medisch getuigschrift vermeldt nochtans expliciet dat de verzoekende partij lijdt aan verschillende medische aandoeningen:

- Posttraumatische stressstoornis;

- AHT - arteriële hypertensie.

- Migraine, hoofdpijn;

Deze pathologie wordt bevestigd in verschillende medische certificaten met zeer gedetailleerde bijlagen (stuk 3).

Hiervoor neemt zij verschillende medicijnen:

- Ibuprofen;

- Cove ram;

- Sedistress sleep;

- Sestrelin;

Verzoekende partij lijdt aan PTSS na de traumatische ervaringen, mishandelingen en folteringen in Somalië. Dit werd tevens bevestigd aan de hand van de letsels die konden worden vastgesteld op het lichaam van verzoekende partij.

- Een lineair litteken, vermoedelijk van een snijwonde van 5cm rechts frontaal.
- Links interdigitaal 4 en 5 een lineair litteken van 3cm lang en 1cm breed.
- De linker onderarm een ellipsvorming litteken van 2 op 1,5cm breed. Vermoedelijk is dit ten gevolge van een snijwonde.
- De linker bovenarm is er een lineair litteken van 7cm lang en 1.5cm breed. Vermoedelijk is dit ten gevolge van een snijwonde.
- De rechter schouder is er een lineair litteken van 5-6cm en 1cm breed.

De behandelende arts heeft de situatie duidelijk uitgelegd: verzoekende partij heeft gevoelsverlies rechts in het gelaat onder het litteken. Er is een klinisch krachtverschil in het gehele linker bovenste lidmaat rechts. Het hoeft geen betoog dat al deze littekens en daarmee gepaard gaande gebeurtenissen ernstige PTSS hebben veroorzaakt voor verzoekende partij.

Verzoekende partij haalde het volgende aan in haar aanvraag:

“Posttraumatische stressstoornis of PTSS is een psychische aandoening die kan ontstaan na het meemaken van schokkende, traumatische ervaringen. Patiënten ervaren langdurig psychische gevolgen van deze ervaringen. PTSS heeft grote gevolgen voor het dagelijks functioneren.

De oorzaak van PTSS is een buitengewoon heftige en schokkende ervaring waarbij iemand geconfronteerd wordt met een traumatische gebeurtenis. Voorbeelden van traumatische gebeurtenissen zijn (dreigende) plotselinge dood of ernstige verwonding, interpersoonlijk geweld zoals beroving of verkrachting, ernstige ongevallen, (natuur)rampen of in aanraking komen met oorlog (als burger of militair).

Stressvolle gebeurtenissen als scheiding en ontslag kunnen ook langdurige emotionele gevolgen hebben, maar worden niet gezien als daadwerkelijk traumatische ervaringen die kunnen leiden tot PTSS.

Symptomen

Patiënten met PTSS herbeleven de traumatische gebeurtenis(en) middels onvrijwillige indringende pijnlijke herinneringen, zoals nachtmerries en flashbacks. Zij proberen mensen, gesprekken, plaatsen of situaties die doen herinneren aan de traumatische gebeurtenis, of herinneringen, gedachten of gevoelens die samenhangen met het trauma te vermijden.

Patiënten hebben daarnaast last van verhoogde spanning en reactiviteit. Dit kan zich uiten als overmatige schrikreacties of waakzaamheid, slaapproblemen, concentratieproblemen, en prikkelbaar, roekeloos of zelfdestructief gedrag.

De cliënt wordt geconfronteerd met symptomen van een posttraumatische stressstoornis:

- Zijn bloed druk is 's avonds te hoog;
- Heel gespannen en nerveus de hele dag;
- Hoofdpijnlachten en korts over hele lichaam;
- Hartkloppingen;
- Duizeligheid (constant);

De cliënt lijdt aan chronische AHT - arteriële hypertensie, de ziekte wordt gekenmerkt door een verhoogde bloeddruk in de slagaders. Indien deze niet behandeld wordt, verhoogt een AHT de risico's op hart- en vaatziekten (CVA, infarct, enz.), nierfalen en een slechtere bloedsomloop en kan de levensduur met 10 tot 20 jaar verkort worden.”

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij deze aandoening niet ernstig genoeg acht en meent dat verzoekende partij zonder problemen terug zou kunnen keren naar Somalië, nota bene het land waar de oorzaak van haar ziekte gelegen is en het ongetwijfeld opnieuw zou triggeren en erger maken.

II.1.3. Wat er ook van moge zijn, de verzoekende partij is op heden nog steeds in behandeling.

De behandelde arts spreekt over de zware ernst van de ziekte. De behandeling met anti- hypertensie mag niet gestopt worden, verzoekende partij heeft een levenslang opvolging nodig.

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij durft te stellen dat de ziekte van verzoekende partij niet ernstig genoeg zou zijn en dat het geen gevaar zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en geen gevaar zou inhouden voor onmenselijke en vernederende behandeling.

Er werd evenmin onderzoek gedaan naar behandelingsmogelijkheden in Somalië.

Nochtans bracht de verzoekende partij in haar aanvraag ex artikel 9 ter verschillende bronnen aan die aantonen dat er een schrijnend tekort aan psychische zorg is in Somalië.

II.1.4. Verzoekende partij meent dat verwerende partij in die zin de materiële motiveringsplicht heeft geschonden en bijgevolg ook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing schendt dus niet alleen artikel 9ter VW, maar dreigt de verzoekende partij tevens bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer.

II.1.5. Aldus is afdoende duidelijk dat in casu artikel 3 EVRM tevens dreigt te worden geschonden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 228 778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De aandoening moet aldus een zekere graad van ernst vertonen.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 8 mei 2020 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“NAAM: A. M.. A. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

Mannelijk

nationaliteit: Somalië

geboren te Kamsuma op 03.04.1990

adres: (..)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27-04-2020.

Aangeleverde medische stukken:

- Standaard medisch getuigschrift dd. 10-4-2020 van dr Elarbi met de volgende informatie:

o Diagnose van PTSD, arteriële hypertensie en migraine /hoofdpijn

o Symptomatische behandeling

- Consult spoedgevallen 18-4-219 wegens hoofdpijn

- Historisch overzicht medisch dossier: te vermelden verhaal van aanval met mes met mogelijks restletsels, verschillende controles bloeddruk met en zonder medicatie, niet coherent aan diagnose hypertensie wegens inconsistente bevindingen.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken besluiten we dat het hier gaat over een man van heden 30 jaar afkomstig uit Somalië.

Als diagnose wordt PTSD, hoofdpijn en arteriële hypertensie weerhouden.

In kader van de verschillende diagnoses besluiten we het volgende:

- Er is geen evidentie voor de PTSD, er is geen duidelijke vermelding van specifieke symptomatologie noch nood aan specifieke specialistische behandeling en opvolging Een incident in het verleden houdt geen 100% correlatie in voor het ontwikkelen van een PTSD.

- De hoge bloeddruk is zeer te betwijfelen. Hoge cijfers worden in bepaalde omstandigheden vastgesteld (vb bij consult spoedgevallen) en kan daardoor verklaard worden. Bijkomend merken we dat in het historisch overzicht van het medisch dossier er veel normale waarden opgetekend zijn, ook zonder medicatie. We dienen ook op te merken dat in het kader van arteriële hypertensie op deze jonge leeftijd iets meer investigatie nodig is om tot deze conclusie te komen.

- Hoofdpijn is een symptoom, zonder vermelding van een onderliggende pathologie (CT-scan was ook negatief)

Als algemeen besluit stellen we hier dat er geen majeure pathologie te weerhouden is en dat de aangehaalde diagnoses niet voldoende onderbouwd zijn noch door technische onderzoeken noch door een gedegen anamnese of specifieke behandeling om te besluiten dat zij voldoen aan de ernst voorgeschreven in art 9ter van de vreemdelingenwet.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen."

2.4. Waar verzoekende partij in een eerste onderdeel stelt dat *"de verwerende partij van oordeel (is) dat de standaard medische getuigschriften dd. 16 november 2016 en 28 november 2011 identiek zijn"* en zij verwijst naar artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat haar betoog volledig feitelijke grondslag mist. Immers werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij werd vastgesteld dat de arts-adviseur adviseerde dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.5. Zoals duidelijk blijkt uit het medisch advies van 8 mei 2020 stelt de arts-adviseur in essentie vast dat er geen majeure pathologie te weerhouden is en dat de aangehaalde diagnoses niet voldoende onderbouwd zijn noch door technische onderzoeken noch door een gedegen anamnese of specifieke behandeling om te besluiten dat zij voldoen aan de ernst voorgeschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekende partij, die verwijst naar de door haar voorgelegde medische attesten, betoogt slechts dat er wel degelijk sprake is van een ernstige aandoening, maar zij gaat daarmee volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen van de arts-adviseur die stelt dat *"Er is geen evidentie voor de PTSD, er is geen duidelijke vermelding van specifieke symptomatologie noch nood aan specifieke specialistische behandeling en opvolging Een incident in het verleden houdt geen 100% correlatie in voor het ontwikkelen van een PTSD.*

- De hoge bloeddruk is zeer te betwijfelen. Hoge cijfers worden in bepaalde omstandigheden vastgesteld (vb bij consult spoedgevallen) en kan daardoor verklaard worden. Bijkomend merken we dat in het historisch overzicht van het medisch dossier er veel normale waarden opgetekend zijn, ook zonder medicatie. We dienen ook op te merken dat in het kader van arteriële hypertensie op deze jonge leeftijd iets meer investigatie nodig is om tot deze conclusie te komen.

- Hoofdpijn is een symptoom, zonder vermelding van een onderliggende pathologie (CT-scan was ook negatief)".

De Raad wijst er daarbij op dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de arts-adviseur te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur en slechts verwijst naar de door de arts-adviseur beoordeelde medische stukken kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij gaat met haar betoog immers volledig voorbij aan de bevindingen van de arts-adviseur en laat na deze bevindingen inhoudelijk te bekritisieren. Zij vergenoegt zich slechts met een verwijzing naar de door haar neergelegde medische stukken en haar persoonlijk oordeel dat het

gaat om een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit volstaat evenwel niet om de bevindingen van de arts-adviseur te weerleggen.

Nu de verwerende partij via de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er in casu geen majeure pathologie te weerhouden is en aldus de ernst zoals voorgeschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet is aangetoond, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst had moeten onderzoeken. Het gegeven dat verzoekende partij in België een medicamenteuze behandeling krijgt, doet aan voorgaande geen afbreuk, gelet op de bevindingen van de arts-adviseur inzake het gebrek aan ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog nog een schending van artikel 3 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu kennelijk niet gaat om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER